

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **C. Š.**, zast. Mgr. Tomášem Martiníkem, advokátem, se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2024, č. j. MSK 129598/2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 6. 2025, č. j. 61 A 16/2024-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Kravaře (dále též „městský úřad“) byl žalobce uznán vinným tím, že dne 27. 2. 2024 v 10:30 hod. v obci K. na ulici Š., před domem č. XA, ve směru jízdy od centra obce Š. řídil osobní motorové vozidlo tovární značky MERCEDES-BENZ GLS 600 4MATIC MAYBACH registrační značky X, kdy při řízení vozidla držel za jízdy v pravé ruce v úrovni volantu telefonní přístroj. Tím se v návaznosti na porušení § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o silničním provozu), úmyslně dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. téhož zákona.

[2] Za tento přestupek městský úřad žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu uložil pokutu ve výši 5.000 Kč. Podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky dále byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení o přestupku ve výši 1.000 Kč.

[3] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím změnil ve výroku rozhodnutí městského úřadu uvedené číslo domu z XA na XB a ve zbytku je potvrdil.

[4] Nadepsaným rozsudkem pak Krajský soud v Ostravě zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného.

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. V první řadě namítl, že krajský soud pochybil, když neshledal jeho námitky důvodné, aniž by své závěry řádně odůvodnil. Žalovaný se nevypořádal s judikaturou Nejvyššího správního soudu k přestupkům spočívajícím v držení telefonu a nárokům na dokazování v těchto případech, na kterou odkazuje stěžovatel. Pokud proti sobě stojí výpověď stěžovatele a výpovědi zasahujících policistů, není možné bez dalšího vyjít pouze z výpovědi policistů a vyhodnotit výpověď stěžovatele jako nevěrohodnou.

[6] Krajský soud ve skutečnosti, že policisté nepopsali telefonní přístroj, který měl stěžovatel držet v ruce, nespátňuje nedostatek provedení dokazování, neboť se ztotožnil se závěrem žalovaného, že v současné době jsou si mobilní telefony vesměs zcela podobné. Takový závěr je však v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 25. 4. 2023, č. j. 8 As 261/2021-34.

[7] Rozhodnutí městského úřadu bylo vnitřně rozporné, neboť je v něm uvedeno, že tvrzení policistů může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by to musel potvrdit další důkaz, a to videozáznam z kamery silničního vozidla, a zároveň, že stěžovatel je usvědčován výpověďmi svědků a videozáznamem. Žalovaný se s tímto rozporem nevypořádal a jeho rozhodnutí obsahuje obdobnou nesrovnalost, když uvádí, že přestupkové jednání stěžovatele bylo prokázáno kamerovým záznamem a fotografií z videozáznamu, které korespondují se svědeckou výpovědí zasahujících policistů. Rovněž krajský soud se s tímto rozporem uspokojivě nevypořádal, když pouze podotkl, že u přestupků tohoto typu videozáznam primárně slouží k prokázání podmínek viditelnosti, povětrnostních podmínek a toho, zda policisté vůbec mohli samotné držení telefonu spatřit. Správní orgány však výslovně z videozáznamu dovozují spáchání přestupku.

[8] Policisté téměř shodně vypověděli, že stěžovatel držel v pravé ruce nad úrovní volantu a palubní desky mobilní telefon. Jejich výpovědi však odporují videozáznamu zachycujícímu jejich konverzaci, z níž vyplývá, že držení telefonního přístroje stěžovatelem si všiml pouze jeden z nich. To jednoznačně vyplývá z překvapené reakce druhého z policistů. Tato skutečnost je dále utvrzena tím, že policista, který tvrdí, že telefon spatřil, po udivené reakci svého kolegy vysvětluje detaily, jak podle něj telefon stěžovatel držel, přičemž druhý policista opět reaguje pouze tím, že vezme tyto informace na vědomí a rozhodně nepotvrzuje, že je viděl také. Městský úřad se touto rozporností výpovědí policistů s videozáznamem nezabýval. Tuto vadu neodstranil ani žalovaný, který se nezabýval námitkami, které v této souvislosti vznesl stěžovatel v odvolání. K věrohodnosti výpovědí policistů se krajský soud žádným způsobem nevyjádřil. Žalovaný se nevyjádřil k snímkům z předmětného videozáznamu, které potvrzují, že v čase 11:32:22 není možné z videozáznamu s jistotou říci, že stěžovatel drží jakýkoli předmět, a už vůbec ne, že drží telefonní přístroj s rozsvíceným displejem. Stěžovatel tak je nadále toho názoru, že z videozáznamu nelze jednoznačně dospět k závěru, že oba policisté shodně viděli údajný přestupek stěžovatele. Telefonní přístroj na videozáznamu není vidět jednoznačně, jak to tvrdí správní orgány i krajský soud. Dle videozáznamu policisté s největší pravděpodobností seděli ve vozidle Škoda Octavia a stěžovatel jel v největším SUV značky Mercedes-Benz. S ohledem na okolí a polohu policejního vozidla nebyli policisté v takovém postavení

pokračování

k vozidlu stěžovatele, aby mohli jednání stěžovatele vidět natolik detailně, aby si byli jisti, že v ruce drží mobilní telefon.

[9] To, že stěžovatel do oznámení přestupku sepsaného na místě uvedl, že držel v ruce brýle a jeho právní zástupce při ústním jednání dne 10. 7. 2024 uvedl, že stěžovatel držel obal brýlí, nepředstavuje nesrovnalost v popisu událostí a tato zanedbatelná odchylka ve výpovědi stěžovatele a jeho právního zástupce nemá vliv na důvěryhodnost jejich tvrzení. Z videozáznamu není možné posoudit, zda se jedná o telefonní přístroj, zejména pokud stěžovatel tvrdí, že držel jiný předmět obdobných tvarů a rozměrů. Policisté nepopsali ve své výpovědi telefonní přístroj natolik podrobně, aby bylo možné jednoznačně uzavřít, že se nemohlo jednat o jiný, podobný předmět, nebo pouze jinou část automobilu. O nejasnosti celé situace dále svědčí, že správní orgány několikrát zaměnitelně používají spojení „v úrovni volantu“, „nad úrovní volantu“ a „nad úrovní palubní desky“. Krajský soud se s tímto rozporem nevypořádal.

[10] Městský úřad v rozporu se zákonem konal ústní jednání v nepřítomnosti stěžovatele a jeho zástupce i přes řádnou omluvu stěžovatele. Ani z judikatury citované žalovaným (rozsudky NSS č. j. 6 As 151/2016-19 a č. j. 7 As 303/2015-26) nelze dovozovat, že omluva stěžovatele nebyla náležitá nebo včasná. I pokud by ústní jednání bylo nařízeno v časovém rozmezí povolených vycházek stěžovatele, tato skutečnost by sama o sobě neznamenal, že se stěžovatel mohl na jednání dostavit. K tomu stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2009, sp. zn. 21 Cdo 2839/2008, a nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. z. IV. ÚS 3815/17. Krajský soud nezohlednil, že stěžovatel se omluvil pouhé 4 pracovní dny od doručení oznámení o nařízení ústního jednání a tři pracovní dny před jeho konáním. V průběhu řízení před městským úřadem tak došlo k takovým procesním pochybením, že způsobují nezákonnost jeho rozhodnutí.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby byla zamítnuta.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Předtím, než přistoupí k meritornímu projednání věci, posoudí kasační soud ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, zda je splněna podmínka přijatelnosti dle § 104a odst. 1 s. ř. s. Dle tohoto ustanovení se pro nepřijatelnost odmítne stížnost, jež svým významem podstatně nepřevyšuje zájmy stěžovatele.

[14] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit

judikturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[15] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[16] Policisty pořízený videozáznam, který je součástí spisu, zachycuje průjezd automobilu řízeného stěžovatelem před jejich stojícím služebním vozidlem a stěžovatel je na něm vidět, jak drží v ruce mobilní telefon. Vzápětí jeden z policistů říká „telefon“. Poté se policejní automobil rozjede za stěžovatelem, jeden z policistů říká „zprava“, druhý odpovídá slovem „jed“. Poté je zvuková stopa videozáznamu špatně slyšet, nicméně lze rozeznat, že jeden z policistů mluví o držení telefonu nad volantem. Z videozáznamu, resp. konverzace policistů tudíž nevyplývá, že si mobilního telefonu všiml pouze jeden z nich a druhý policista je tímto faktem překvapen, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Není proto dán ani stěžovatelem namítaný rozpor mezi videozáznamem a výpověďmi policistů, kteří ve svých výpovědích shodně uvedli, že stěžovatel držel v pravé ruce telefon a první si toho všiml policista M. S. Žalovaný se k tomuto stěžovatelem namítanému rozporu výslovně nevyjádřil, z odůvodnění jeho rozhodnutí je nicméně zřejmé, že jej neshledal, neboť dospěl k závěru, že přestupkové jednání stěžovatele bylo prokázáno kamerovým záznamem a fotografií z videozáznamu, které korespondují se svědeckou výpovědí zasahujících policistů. Toto hodnocení důkazů žalovaným je zcela správné a nelze stěžovateli přisvědčit, že se jedná o nesrovnalost.

[17] Ze snímku z videozáznamu v čase 11:32:22 je zřejmé, že stěžovatel drží telefonní přístroj. Žalovaný tuto skutečnost uvedl na str. 9 svého rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí se stěžovatelem, že z videozáznamu nelze jednoznačně dospět k závěru, že oba policisté shodně viděli údajný přestupek stěžovatele a telefonní přístroj na videozáznamu není vidět jednoznačně. Není proto opodstatněná ani výtká stěžovatele, že z videozáznamu nelze seznat, že stěžovatel drží telefonní přístroj. Z videozáznamu dále vyplývá, že viditelnost byla velice dobrá, policisté byli na hlídce, měli jasný a ničím nerušený výhled na vozidlo stěžovatele, a nic jim tudíž nebránilo, aby si všimli, že stěžovatel drží v ruce mobilní telefon. Závěr, že videozáznam zachycuje stěžovatele držícího za jízdy telefonní přístroj, nevyvrací ani argumentace stěžovatele, v níž poukazuje na postavení vozidla policistů vůči vozidlu stěžovatele a okolní prostředí.

[18] Krajský soud výpovědi policistů shledal důvěryhodnými, jelikož mimo jiné uvedl, že popis policistů odpovídá barevné fotografii vygenerované ze záznamu. Nepřisvědčil tedy argumentaci stěžovatele, v níž zpochybnil výpovědi policistů obsahem videozáznamu.

pokračování

[19] Ve stěžovatelem zmíněném rozsudku ze dne 25. 4. 2023, č. j. 8 As 261/2021-34, Nejvyšší správní soud uvedl k důkazní síle výpovědi policistů v případě přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy, že *„taková výpověď však může být základem pro shledání odpovědnosti řidiče za přestupek zpravidla jen tehdy, je-li její obsah v souladu i s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpověď policisty by například měla vysokou míru věrohodnosti tehdy, popsal-li by mobilní telefon natolik přesně a konkrétně (...), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo (...). V řadě případů takové věrohodnosti výpovědi nebude dosaženo a jiné důkazy nebudou k dispozici. Kvůli důkazním obtížím však nelze rezignovat na podmínku naplnění důkazního standardu požadovaného pro postih za „trestní obvinění ve smyslu Úmluvy, neboť“ v opačném případě by byly mnohdy postihovány i osoby, jejichž vina nebyla patřičně prokázána.“*

[20] Krajský soud v bodu 14 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že pokud policisté ve svých výpovědích nepopsali telefonní přístroj, který měl stěžovatel v ruce, není to nedostatek provedení dokazování, neboť mobilní telefony jsou si vesměs zcela podobné. Podstatné je, jakým způsobem stěžovatel mobilní telefon držel, když právě u mobilního telefonu je jeho úchop zcela charakteristický a takový popis policisté ve svých výpovědích učinili, přičemž jejich popis odpovídá barevné fotografii vygenerované z videozáznamu. Tento závěr krajského soudu není v rozporu s cit. rozsudkem NSS, neboť v posuzované věci se jedná právě o situaci v něm nastíněnou, kdy výpovědi policistů jsou v souladu s dalšími nezávisle zjištěnými skutečnostmi (videozáznam a barevná fotografie).

[21] Mezi závěry městského úřadu, že tvrzení policistů může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by to musel potvrdit další důkaz, a závěrem, že stěžovatel je usvědčován výpověďmi policistů a videozáznamem, Nejvyšší správní soud žádný rozpor nespatřuje. První závěr je obecný, druhý vychází z posouzení dané věci. Žádným způsobem se tudíž nepopírají. Žalovaný se k tomuto stěžovatelem namítanému rozporu výslovně nevyjádřil. Z odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, že jej neshledal s ohledem na již zmíněný soulad kamerového záznamu, z něj pořízené fotografie a výpovědi policistů. Krajský soud k tomuto stěžovatelem namítanému rozporu uvedl, že rozhodnutí je nutno vnímat komplexně a stěžovatel zkresluje závěry správního orgánu. Stěžovatel se proto mylí, že se s ním nevypořádal.

[22] Stěžovatel do oznámení přestupku sepsaného na místě uvedl, že držel v ruce brýle a jeho právní zástupce při ústním jednání dne 10. 7. 2024 uvedl, že stěžovatel držel obal brýlí. To hodnotí Nejvyšší správní soud jako určitou nesrovnalost v popisu události, která může nasvědčovat nedůvěryhodnosti a účelovosti tohoto tvrzení stěžovatele. Podstatné ovšem je, že z videozáznamu, resp. ze snímku z něj pořízeného vyplývá, že se o brýle ani o obal brýlí nejednalo, nýbrž šlo o telefonní přístroj. Ani to, že policisté nepopsali podrobně vzhled telefonního přístroje nevyvrací, že z videozáznamu a z výpovědí policistů vyplývá, že stěžovatel držel v ruce při řízení telefon.

[23] Není pravdou, že se krajský soud nevyjádřil ke stěžovatelem namítanému rozporu spočívajícímu v tom, že správní orgány několikrát zaměnitelně používají spojení „v úrovni volantu“, „nad úrovní volantu“ a „nad úrovní palubní desky“. Krajský soud totiž zcela

správně uvedl, že všechna tato označení popisují skutečnost, že stěžovatel držel mobilní telefon tak, že jeho pozadí tvoří plocha předního bočního skla, což umožnilo viditelnost telefonu. Tomu odpovídá obsah videozáznamu a z něj vygenerovaná barevná fotografie, jež je součástí správního spisu.

[24] K námitce stěžovatele, že městský úřad navzdory řádné omluvě stěžovatele konal ústní jednání dne 10. 6. 2024 v jeho nepřítomnosti, Nejvyšší správní soud v konstatuje, že předvolání k tomuto ústnímu jednání bylo stěžovateli doručeno fikcí podle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dne 24. 5. 2024 a dne 29. 5. 2024 mu bylo vloženo do jeho poštovní schránky. Omluvu, v níž uvádí, že dne 29. 5. 2024 obdržel předvolání k ústnímu jednání, kterého se však nemůže zúčastnit, neboť je po operaci a v pracovní neschopnosti, stěžovatel odeslal dne 5. 6. 2024 a byla městskému úřadu doručena dne 7. 6. 2024. Stěžovatel k této omluvě přiložil potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti, dle něž byl neschopen práce od 19. 4. 2024 a od 20. 4. 2024 má povolené vycházky v době od 13 do 19 hodin. Z toho vyplývá, že stěžovatel nesprávně uvádí, že mezi doručením předvolání k ústnímu jednání dne 29. 5. 2024 a jeho omluvou dne 5. 6. 2024 uplynuly pouhé 4 pracovní dny, neboť předvolání k ústnímu jednání mu bylo doručeno již dne 24. 5. 2025. Krajský soud se argumentací stěžovatele související s jeho účastí na ústním jednání dne 10. 6. 2024 řádně vypořádal, přičemž správně konstatoval, že stěžovatel omluvu z účasti na jednání odeslal 12. den od fikce doručení a 7. den ode dne vhození předvolání do jeho schránky. Nejvyšší správní soud proto stěžovateli nepřisvědčil, že nezohlednil jeho argumenty. Také žalovaný se omluvou stěžovatele a jeho neúčastí na ústním jednání zabýval. Na str. 5 svého rozhodnutí uvedl, že ústní jednání bylo provedeno v souladu s § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky v nepřítomnosti stěžovatele, neboť městský úřad jeho omluvu nevyhodnotil jako včasnou. Nelze proto stěžovateli přisvědčit, že se žalovaný jeho námitkami stěžovatele nezabýval.

[25] Stěžovatelem uváděný důvod omluvy z ústního jednání v podobě jeho pracovní neschopnosti nastal již dne 19. 4. 2024, tj. více než měsíc před doručením předvolání. Stěžovatel však omluvu odeslal až s výše uvedeným časovým odstupem od doručení předvolání. Městskému úřadu byla omluva stěžovatele doručena v pátek dne 7. 6. 2024, tj. sice 3 dny přede nařízeným ústním jednáním, avšak v poslední pracovní den před termínem jednání. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem konstatuje, že omluvu stěžovatele nelze považovat za bezodkladnou a včasnou. Pracovní neschopnost bez dalšího neznamená, že zdravotní potíže stěžovatele byly skutečně takové, že mu bránily se zúčastnit ústního jednání v době povolených vycházek. Stěžovatel uvádí, že omluvu odeslal prostřednictvím České pošty. Byl tudíž schopen se dostavit na pobočku pošty. Jestliže byl schopen tohoto úkonu, pak byl též schopen se dostavit také k ústnímu jednání, aniž by toto vyvrátil relevantními důkazy. Omluvu stěžovatele proto nelze považovat ani za důvodnou. Městský úřad tudíž nepochybil, když omluvu stěžovatele neakceptoval a jednal v nepřítomnosti stěžovatele. Pro posuzovanou věc tudíž není přílehlavý odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2009, sp. zn. 21 Cdo 2839/2008. Ve stěžovatelem zmíněném nálezu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. IV. ÚS 3815/17, Ústavní soud sice uvedl, že „samotné povolení vycházek v rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti nedokládá, že těchto vycházek byl stěžovatel skutečně schopen“, po posouzení věci však neshledal nic protiústavního na závěru okresního soudu, který s ohledem na zjištěné skutečnosti dospěl k závěru, že

pokračování

omluva nebyla dostatečná a jednání stěžovatele vyhodnotil jako obstrukční snahu s cílem prodloužit dobu trestního řízení. Ani z tohoto nálezu nelze dovodit nic ve prospěch stěžovatele.

[26] Naproti tomu je přílehlavý odkaz žalovaného na rozsudek ze dne 17. 1. 2017, č.j. 6 As 151/2016-19, v jehož bodu 11 Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*vzhledem ke smyslu zákona se za náležitou omluvu bude považovat taková, jejíž důvody skutečně znemožňují účastnit se nařízeného správního řízení. Těmito důvody může být hospitalizace nebo jiné skutečnosti prokazatelně zamezující pohybu osoby a tedy znemožňující dostavit se na místo nařízeného jednání. Lékařská zpráva, která nezakazuje cestování ani nepředepisuje klid na lůžku, nemůže být považovaná za řádnou omluvu, která opravňuje stěžovatele nedostavit se ke správnímu řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32).*“ Stejně tak je přílehlavý odkaz žalovaného na rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 3. 2016, č.j. 7 As 303/2015-26 v němž uvedl, že „*aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny kumulativně tři podmínky: 1) obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí; proto není náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve, 2) v omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje; tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí, 3) důvod omluvy musí být doložen; obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005-71).* Z výše uvedeného tak vyplývá, že v řízení před městským úřadem nedošlo k procesní vadě.

[27] Rovněž žalovaný se s odvolacími námitkami stěžovatele řádně vypořádal a své závěry pečlivě, srozumitelně, logicky a zcela správně odůvodnil. Skutečnost, že se žalovaný nevyjádřil k judikatuře Nejvyššího správního soudu, kterou stěžovatel uvedl v odvolání, nepředstavuje pochybení žalovaného ani nemá za následek nezákonnost jeho rozhodnutí. Rovněž krajský soud náležitě zdůvodnil, proč neshledal žalobní námitky důvodné, a jeho rozhodnutí je přezkoumatelné. Ostatně stěžovatel v kasační stížnosti se závěry krajského soudu věcně polemizuje.

[28] Nejvyšší správní soud uzavírá, že ve své podstatě se jedná o skutkově i právně jednoduchou věc, kdy se stěžovatel dopustil přestupku, který mu byl prokázán, a byl za něj proto potrestán. Argumentace stěžovatele nevyvrací závěry žalovaného a krajského soudu, kteří věc zcela správně posoudili tak, že se stěžovatel dopustil předmětného přestupku.

[29] Krajský soud věc rozhodl v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která není rozporná a není ji třeba překonat s ohledem na její nesprávnost. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádné hrubé pochybení krajského soudu, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nelze tedy shledat, že by kasační stížnost podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, a Nejvyšší správní soud ji proto odmítl pro nepřijatelnost dle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[30] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu

č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak nevznikly v řízení o kasační stížnosti náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2026

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu